

Seddemonopol, Banken har. Jeg ved ikke, om man kan regne paa Tilslutning paa dette Omraade fra det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin), der talte som Ordfører for det konservative Folkeparti, men det vil vi jo faa se til sin Tid.

Jeg ønsker ikke at benytte Lejligheden til, som den ærede Ordfører for det konservative Parti gjorde, at give Nationalbanken Skylden for alle de økonomiske Misforhold, man muligvis kunde opdage fra de Aar, Krigsforholdene har eksisteret. Navnlig forekommer det mig meget mærkeligt, at man nu giver Nationalbanken Skylden for, at vor Valutakurs ikke er saa gunstig overfor Lande som Amerika og England, som man kunde ønske. Saa maa man i hvert Fald ogsaa give Nationalbanken Skylden eller man kunde maaske sige: Æren for, at man havde en Valuta, der stod over den engelske og amerikanske, og det havde vi under den største Del af Krigen. Jeg agter hverken at give Nationalbanken Skylden eller Æren for det, men jeg synes heller ikke, man i dette Øjeblik kan staa og sige, at det er Nationalbanken, der er Skyld i, at Dollars og Sterling er saa dyre.

Trier: Det, der i Øjeblikket er Tale om, er jo det foreliggende Lovforslag og kun det, og mit Parti har den Opfattelse, at der i dette Lovforslag, saaledes som det er kommet til os fra Folketinget, er taget Hensyn til alle de berettigede Interesser, der foreligger, saaledes at hverken Nationalbankens Interesser er tilside-satte eller Statens og saaledes, at der intet er foregrebet med Hensyn til en fremtidig Ordning, som den Overgangstid, i hvilken vi i Øjeblikket lever, naturlig kunde gøre ønskelig, naar nogle Aar er gaaet.

Paa mit Partis Vegne skal jeg derfor anbefale, at vi vedtager Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, og gør det hurtigt.

Handelsministeren (Hage): Som Helhed tør det vel nok siges, at de faldne Udtalelser ikke vidner om, at Nationalbanken kan fryde sig ved nogen høj Grad af Popularitet i dette høje Ting. Jeg fandt allerede, at Udtalelser fra det ærede 15de landstingsvalgte Medlem (Dalsgaard) bar Vidnesbyrd om, at det kun var med Sorg i Hjertet, at han gik til at give sin Stemme til dette Lovforslag, og at han med et Suk tænkte paa, at National-

banken slap saa billigt derfra og kom til at betale meget mindre, end den burde. Hvis det ikke var, at Lovforslaget nu en Gang er vedtaget i Folketinget, og at det kun skal være for nogle Aar, vilde han have meget store Betæneligheder derved. Ja, jeg har ikke noget imod, at man, naar man stiller sig paa Statskassens Standpunkt, saaledes som Tiderne nu en Gang er, finder det rigtigt, at man tager de Penge, som man kan skaffe Staten, hvor der blot er nogen som helst rimelig Mulighed derfor; men jeg vil dog minde det ærede Medlem om, at der eksisterer nu en Gang en Lov, som har ordnet Nationalbankens Forhold, og som er gældende indtil 1938, og den Lov er Rigsdagen ikke i Stand til at ændre. I det Øjeblik altsaa, at man ikke vil vedtage denne Lov eller maaske andre lignende Bestemmelser enten nu eller i Aaret 1925, saa bliver Nationalbanken stillet overfor Overvejelsen af det Spørgsmaal: Skal vi hellere helt undvære en Ændring af Loven af 1907 fremfor at tage de Vilkaar, som bydes os? Om det er paa sin Plads, at Staten saaledes som bestemt ved Oktrojloven kun faar først et Beløb af $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. forlods af Overskuddet og dernæst $\frac{1}{4}$ af det Overskud, som bliver tilbage, efter at der er henlagt et vist Beløb til Reservefond, og Aktionærerne har faaet 6 pCt., det skal jeg lade staa hen. Men hvis man — det er jo en Betragtning, der fra forskellige Sider er kommet til Orde — mener, at dette er alt for lidt for Staten, hvorfor sagde man det da ikke i 1907? Den Gang havde det været Tiden til at tage dette Spørgsmaal op. I 1907 gav man en Forlængelse af Oktrojten for 30 Aar og bandt derved Staten. Nu er det for sent at komme med Klager derover. Hvis man vil sige: Ja, men nu giver man en yderligere stor Fordel for Nationalbanken, idet man letter Seddeldækningsreglerne og derved giver Banken Lejlighed til at tjene ved at udstede en uhyre Masse Sedler, som den ellers ikke vilde have Ret til at udstede, saa er det en fuldkommen Misforstaaelse. Som jeg fremhævede før: det har kun været en eneste Gang, i Efteraaret i Fjor, at Banken for en kort Tid er gaaet noget udover de Dækningsregler, som Oktrojloven af 1907 fastsætter, og under normale Forhold vil Banken sikkert kunne fastholde disse Dækningsregler. Naar den stilles overfor det Valg: enten slet ikke at faa en Lettelse eller ogsaa at give Afkald paa et stort aarligt Beløb, saa vil den være saa